

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.II.30.371/2013/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Papp Tamás ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek - Dr. Dobrossy István ügyvéd ügyintézése mellett a Dobrossy és Alexa Ügyvédi iroda (cím) által képviselt **I.r. alperes neve** (cím) I. rendű, **II.r. alperes neve** (cím) II. rendű alperes ellen szerződés érvénytelensége iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 9.G.40.160/2012/13. számú ítélete ellen a felperes által 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az egyetemleges jogosult alpereseknek 114 750 (Egyszáztizennégyezer-hétszázötven) forint általános forgalmi adót tartalmazó 539 750 (Ötszázharminckilencezer-hétszázötven) forint fellebbezési költséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A felperes **ny.1.** 0331/2, **ny.2.** 012/2, 043/1, 025/2, 015/4, és a **ny.3.** 012/11 helyrajzi számú kivett iparvasút, az I. rendű alperes **ny.1.** 0340/6 és 44 helyrajzi számú kivett üzemi terület, hűtőtároló ingatlanain, továbbá a Magyar Állam (kezelő **gazdasági társaság1**, **gazdasági társaság2** „f.a.”, Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zrt.), a **gazdasági társaság3**, **K. B.**, **T. Zs. L.** és **T. Sz.** tulajdonában álló ingatlanokon iparvágány fut.

A Közlekedési Főfelügyelet Vasúti Felügyelet a **Ny.3.** MÁV állomásból a 2. számú kitérővel kiágazó saját célú iparvágány építési engedélyét 1986-ban a **gazdasági társaság2**, a használatbavételi engedélyt 1994-ben a **gazdasági társaság4** részére adta ki.

A **gazdasági társaság5** (**Ny.1.** 0340/6.) 1997. március 1-i alapító okirata és apport listája szerint a társaság alaptőkéjéhez a felperes nem pénzbeli betétként nyújtotta a **ny.1.** 0340/6, 0340/44 helyrajzi számú ingatlanait, és a 0340/44 helyrajzi számú konzervüzem ingatlanhoz tartozó építményként 5920 fm iparvágányt közúti irányító berendezéssel, fénysorompóval, vasúti rámpával, és egy mozdonnyal együtt. Az alapító okirat kiegészítése szerint a felperes a nem pénzbeli betétet a társaság tulajdonába adta.

A **gazdasági társaság5** bejegyzése a cégjegyzékbe 1997. június 11-én, részére az iparvágány használati engedélyének az átruházása, a továbbhasználatra az engedély

kiadása 1998-ban történt. Az iparvágányon vasúti forgalmat 2004. szeptember 30-ig bonyolítottak. A **gazdasági társaság5** 2005. szeptember 27-én felszámolás alá került, a cégbíróság 2013. március 7-én törölte.

Az **gazdasági társaság6** felszámoló a felszámolási eljárásban nyilvános pályázat alapján értékesítette a **gazdasági társaság5** „f.a.” vagyontárgyait, a 2008. április 14-én az I. rendű alperessel kötött adásvételi szerződésnek tárgya volt a **ny.1.** 0340/6, és a 0340/44 helyrajzi számú üzem ingatlan is. A szerződést 2008. november 17-én kiegészítették az idegen tulajdonú területeken található építményekre, 6100 fm üzemterületen kívüli iparvágányra.

Az iparvágány az I. rendű alperes **Ny.1.** 0340/6 helyrajzi számú telephelyére vezet.

Az I. rendű alperes 2012. május 9-én adásvételi szerződést kötött a II. rendű alperessel a **Ny.3.** vasútállomáshoz kitérővel kiágazó, a **ny.1.-cs.** élelmiszeripari feldolgozó- és hűtőüzemhez vezető, üzemterületen kívüli, idegen ingatlanokon haladó, üzemképtelen 6100 fm vasúti iparvágányra bontási céllal 25 000 000 forint + áfa vételáron. A II. rendű alperes részére a **V-Ú** készített a közforgalmú vasúthoz csatlakozó, forgalomból kizárt iparvágány megszüntetéséhez bontási tervet. A Nemzeti Közlekedési Hatóság Ütügyi, Vasúti és Hajózási Hivatala a jelen perre tekintettel az eljárását felfüggesztette.

A felperes a módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy a **gazdasági társaság5** alapító okiratának a **ny.1.** 0331/2, **ny.2.** 012/2, 043/1, 025/2, 015/4 és **ny.3.** 012/11 helyrajzi számú ingatlanain lévő 4741 fm iparvágányszakaszt apportáló része érvénytelen. Kérte a II. rendű alperest kötelezni a vágányszakasz birtokába adására. A Ptk. 113. §-a, és a 686. §-a felhívásával az iparvágány önálló, az ingatlantól elváló apportálását a Ptk. 200. §-ának (2) bekezdése alapján érvénytelennek állította, amelyre a 234. § (1) bekezdés alapján határidő nélkül hivatkozhat. A nemo plus iuris elvből következően érvénytelen a **gazdasági társaság5** „f.a.” és az I. rendű alperes, valamint az alperesek adásvételi szerződése is.

A másodlagos kereseti kérelme annak a megállapítására irányult, hogy az alperesek a földtulajdonosként illető elővásárlási joga megsértésével kötött adásvételi szerződése részben, 4741 fm iparvágány vonatkozásában vele szemben hatálytalan. Gyakorolta az elővásárlási jogát, és kérte közte és az I. rendű alperes között az adásvételi szerződés létrejöttének a megállapítását.

Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 1 206 500 forint perköltséget.

A **gazdasági társaság5** alapító okiratának részleges érvénytelenségére alapított elsődleges kereseti kérelem kapcsán az rt. alapításakor hatályos, a bírósági cégnyilvántartásról és a cégek törvényességi felügyeletéről szóló 1989. évi 23. törvényerejű rendelet (Ctvr.) és a gazdasági társaságokról szóló 1988. évi VI. tv. (régí Gt.) alapján foglalt állást. Megállapította, hogy a régí Gt. 22. §-ának (2) bekezdése szerint nem pénzbeli betét lehetett bármilyen vagyoni értékkel rendelkező forgalomképes dolog. A cégbíróság a cégjegyzékbe bejegyzést megelőzően vizsgált alapító okiratot, az iparvágány apportálását nem találta törvénytelennek. A Ctvr. 18/A. §-ának (1) és (2) bekezdése

alapján a jogerős cégbejegyzést követően a társasági szerződés (részleges) érvénytelenségének a megállapítása iránt a perindítás csak szűk körben volt megengedett. Az alapító okirat részleges érvénytelensége csak a **gazdasági társaság5** perben állása mellett lehetne eldönthető, az rt. jogutód nélküli megszűnését követően jogképes alperes hiányában érvénytelenségi per már nem indítható.

Az elsőfokú bíróság a másodlagos kereseti kérelem kapcsán úgy foglalt állást, hogy az I. rendű alperes az iparvágányt a **gazdasági társaság5** vagyontárgyainak pályázat útján történt értékesítése során szerezte, ennek kapcsán a felperes a bírósághoz keresettel a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. tv. (Csődtv.) 49. §-ának (5)-(6) bekezdése alapján a 2008. november 17-i értékesítéstől számított 30 nap jogvesztő határidőben fordulhatott. Megállapította, hogy a felperes a felszámoló által a Céglőnyben közzétett pályázati és az elővásárlási jogosultaknak szóló felhívásra nem nyilatkozott, az értékesítést a jogvesztő határidőn belül nem támadta meg.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 95. §-ához fűzött kommentárra utalással jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperes az apportálás során az iparvágányt ingó dologként, nem a földdel tartósan egyesített építményként kezelte, azt önállóan apportálta. Az alperesek adásvételi szerződésének is önálló, bontási céllal vásárolt tárgya volt. A II. rendű alperes, és a földtulajdonosok érdeke is azt kívánja, hogy a használaton kívüli iparvágány elbontásra kerüljön. A jogszabály értelmezés Alaptörvény 28. cikkében rögzített követelménnyel összhangban a Ptk. 97. és 113. §-ait úgy értelmezte, hogy az iparvágányt épületnek nem minősítheti, azt az ingatlan tulajdonjogához nem kötheti. Ugy foglalt állást, hogy a perbeli iparvágány nem minősül az ingatlanok alkatrészének, hanem ingó dolog, arra a felperest elővásárlási jog nem illeti meg.

A felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte perköltség fizetésére.

A felperes a fellebbezésében az első fokú ítélet megváltoztatását az elsődleges, illetve másodlagos kereseti kérelme szerint kérte. Az elsődleges kereseti kérelme kapcsán azt hangsúlyozta, hogy a Ctvr. 18/A. §-a a jogerős cégbejegyzést követően indítható érvénytelenségi perre határidőt nem tartalmaz, az időbeli korlátozás nélkül megindítható. A **gazdasági társaság5** jogutód nélküli megszűnése nem zárja ki azt, hogy az alapító okirat részleges érvénytelensége, annak folytán a **gazdasági társaság5** „fa.” és az I. rendű alperes, illetve az alperesek által kötött adásvételi szerződés érvénytelensége folytán az elsődleges kereseti kérelme eredményes legyen. Az elsődleges kereseti kérelme nem irányult és nem is irányulhatott az eredeti állapot helyreállítására, a birtokba adást az alperesek érvénytelen szerződése alapján kérte.

A másodlagos kereseti kérelme elutasítását az iparvágány ingó dolognak minősítése miatt tartotta jogszabálysértőnek. Ennek ellenében a Ptk. 97. §-ának (3) bekezdésére, a 686. §-ára és az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (új Étv.) 2. §-a 8. pontjára hivatkozott. Álláspontja szerint az Alaptörvény 28. cikkére hivatkozással nyilvánvalóan egyértelmű jogszabályi rendelkezést nem lehet figyelmen kívül hagyni. Mivel az épület osztja a föld sorsát, ezért az elővásárlási jogának a fennállását, illetve gyakorolhatóságát állította. Érvei szerint a Ptk. 113. §-ának az épület tulajdonjogának a föld tulajdonjogával együtt történő átruházására vonatkozó

rendelkezése akkor teljesül, ha az I. rendű alperes tulajdonában marad a 0340/6 és /44 helyrajzi számú ingatlanain lévő iparvágányszakasz, az ingatlanain lévő iparvágány tulajdonosa pedig ő lesz. Utalt arra is, hogy a vasúti építmények engedélyezéséről és üzemeltetésük ellenőrzéséről szóló 15/1987. (XII.27.) KM-ÉVM rendelet 1. §-ának (1) bekezdése, a 2. §-ának c) pontja és a 17. §-ának (1) bekezdése alapján az iparvágány bontási engedélyének a kiadásához, mint az iparvágány 80 %-a alatti földterület tulajdonosának, elengedhetetlen a nyilatkozata. Az elsőfokú bíróság alaptalanul tulajdonított annak jelentőséget, hogy a részben érvénytelen alapító okiratban a felek az iparvágányt minek minősítették. Az apport tárgyát képező dolog jogi minősítése nem a felek akaratán, hanem jogszabály rendelkezésén alapul. Hivatkozott arra is, hogy az apportlistában a konzervüzemi építmények között jelölte meg. Figyelmen kívül maradt azonban az a körülmény, hogy az iparvágány nemcsak az apportált, hanem további ingatlanait is érinti. Attól sem válik az iparvágány ingó dologgá, hogy a felszámoló felhívására nem jelentett be elővásárlási jog gyakorlására irányuló nyilatkozatot, és a felszámoló által az I. rendű alperessel kötött adásvételi szerződést sem támadta meg a jogvesztő határidőn belül. Mindez csupán azt eredményezi, hogy a felszámoló és az I. rendű alperes által kötött szerződés vonatkozásában utóbb az elővásárlási jogát nem érvényesítheti. Ez azonban nem zárja el attól, hogy az alperesek által később kötött szerződés alapján e jogát érvényesítse.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult. Az elsődleges kereseti kérelem kapcsán az I. rendű alperes felszámolási eljárásban visszterhesen történt tulajdonszerzését, a **gazdasági társaság**⁵ jogutód nélküli megszűnésére hivatkozással az eredeti állapot helyreállíthatatlanságát hangsúlyozták. A másodlagos kereseti kérelem ellenében az iparvágány ingó jellege miatt az elővásárlási jog hiányával, és a Cstv. szerinti igényérvényesítés jogvesztő elmulasztásával érveltek. Közhiteles nyilvántartásokban bízva jóhiszemű, visszterhes tulajdonszerzésüket hangsúlyozták.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által a szükséges keretben feltárt tényállást ítélezése alapjául elfogadta, a keresetet elutasító érdemi döntésével egyetértett. A jogkövetkeztetéseit túlnyomórészt osztotta, az indokolását a következők szerint pontosította, illetve kiegészítette.

Az ítéletábra az elsődleges kereseti kérelmet érintő fellebbezési érvek ellenében a következőkre mutat rá.

A Ctvr. 18/A. §-a a cégnyilvántartás közhitelessége, a forgalom biztonsága érdekében a Ptk.-tól eltérően szabályozza a jogerős cégbejegyzést követően a perindítás lehetőségét a társasági szerződés (részleges) érvénytelenségének a megállapítása iránt, az érvénytelenség alkalmazható jogkövetkezményeként a Ptk. 237. §-ától eltérő polgári jogi szankciókat. A cégeket alapító okiratok sajátos többpólusú jellegére, és a forgalombiztonság követelményére tekintettel az eredeti állapot helyreállítását nem tette lehetővé.

Bár a perindítás ez esetben határidőhöz valóban nem kötött, annak mégis van időbeli korlátja. Az igény csak addig érvényesíthető, ameddig alkalmazhatja a perbíróság a Ctv. 18/A. §-ának (2), illetve a cégbíróság a jogerős ítélet alapján a (3) bekezdésben meghatározott jogkövetkezményeket. A perbíróság részéről az érvénytelenségi ok kiküszöbölésére, vagy ha erre nincs mód, az okirat hatályossá nyilvánítására, mint jogkövetkezmény alkalmazására, illetve a cégbíróság részéről a cég megszűntnek nyilvánítására értelemszerűen csak addig van lehetőség, amíg a társaság meg nem szűnik.

Itt jegyzi meg az ítéletábra, hogy a felperes által felhívott Ptk. 234. §-ának (1) bekezdése sem teszi lehetővé időbeli korlát nélkül az érvénytelenségre hivatkozást. A határidő nélkülség fogalmát a joggyakorlat, majd a Legfelsőbb Bíróság érvénytelenség jogkövetkezményeiről nyilvánított 1/2010. (VI.28.) PK véleménye szűkítette, a bíróság az érvénytelenség jogkövetkezményeit csak az elévülés, illetve az elbirtoklás időbeli korlátai között vonhatja le.

A Csődtv. - ahogyan a Ctv. és a Gt. is - a Ptk.-val a speciális és általános viszonyában áll, a Ptk. csak annyiban alkalmazandó, amennyiben a Csődtv. a jogsértéshez eltérő jogkövetkezményt nem fűz. A Csődtv. elsőfokú bíróság által helyesen felhívott rendelkezése a Ptk. 234. §-ának (1) bekezdésétől eltérően az elővásárlási jog sérelmével, és az értékesítés eredményeként megkötött adásvételi szerződés megtámadását egyaránt jogvesztő határidőhöz köti. A jogvesztés az alanyi (anyagi) jog végleges megszűnését (elenyészését) jelenti.

A fent kifejtett indokok alapján a felperes a perben a korabeli jogügyleteket vita tárgyává már nem tehetette, ezért arra alapítottnak az alperesek szerződésének az érvényességét sem támadhatta.

Az ítéletábra abban a kérdésben, hogy az iparvágány ingó, vagy építmény, a felperes álláspontját osztotta. Ez azonban a következőkben kifejtett indokok alapján nem jelenti azt, hogy felperes földtulajdonost arra elővásárlási jog illeti.

A Ptk. 97. §-ának (1) és (3) bekezdésében foglalt rendelkezés alapja az, hogy az épületet a földrészlet alkotórészének tekinti, ezért a jogi sorsuk osztozik. Az épületeket az építésügyről szóló 1964. évi III. tv. (régi Étv.) vonta az építmény gyűjtőfogalom alá, ez indokolta a Ptk.-ba a 686. § értelmező szabályának a felvételét, amely szerint az épületekre vonatkozó rendelkezések megfelelően irányadók az egyéb építményekre. A régi Étv. végrehajtásáról szóló 30/1964. (XII.2.) Korm. rendelet 27. §-ának (2) bekezdése, majd az új Étv. 62. § (1) bekezdésének s) pontja adott felhatalmazást az építésügyi igazgatás külön jogszabályokban meghatározott építményfajtákra vonatkozó, az általánostól eltérő szabályainak a megállapítására. E felhatalmazás az alapja a vasúti építmények engedélyezéséről szóló 16/1980. (VIII.4.) KPM-ÉVM és a 15/1987. (XII.27.) KM-ÉVM együttes rendeletnek, és a jelenleg hatályos a vasúti építmények építésügyi hatósági engedélyezési eljárásainak részletes szabályairól szóló 289/2012. (X.11.) Korm. rendeletnek.

A vasutakról szóló 1968. évi IV. törvény határozta meg a vasút - 22. § (1) bekezdés szerint vasúti hatósági engedélyköteles - létesítésének, működésének és megszüntetésének alapvető szabályait. A 3. §-ának (1) bekezdése szerint a vasút rendeltetése szerint a) közforgalmú vasút vagy b) saját használatú vasút; a 21. §-ának (1) bekezdés szerint a

saját használatú vasút valamely üzem szállítási szükségletét elégíti ki. A 40/1968. (X. 31.) Korm. rendelet 5. §-ának b) pontja szerint vasút az iparvágány, amely közforgalmú vagy saját használatú vasúthoz csatlakozva elégíti ki valamely szerv fuvarozási igényeit.

Az 1994. január 1-től hatályban volt, a vasútról szóló 1993. évi XCV. törvény a korábbi szabályozást kiegészítette a tulajdonra vonatkozó rendelkezésekkel. A 3. §-ának (1) bekezdése szerint az országos közforgalmú vasúti pálya és tartozékai az állam kizárólagos tulajdonában, a helyi közforgalmú vasúti pálya és tartozékai - törzsvagyonként - a települési önkormányzatok tulajdonában vannak; a (2) bekezdés értelmében az (1) bekezdés hatálya alá nem tartozó vasúti pálya (saját használatú vasút pályája, iparvágány, üzemi vágány) és tartozékai, az üzemi létesítmény, a vasúti jármű bármely természetes vagy jogi személy, jogi személyiség nélküli szervezet tulajdonában lehet. Hasonlóan rendelkezik a 2006. január 1-jén hatályba lépett, a vasúti közlekedésről szóló 2005. évi CLXXXIII. törvény 42. §-a is. Az e szakaszhoz fűzött indokolás szerint a törvény a beruházó tulajdonába került vasúti pálya forgalomképességét nem korlátozza. Itt jegyzi meg az ítéletábra, hogy az átruházhatóság nem szűkíthető az adásvétellel történő tulajdonátruházásra, átruházás az apportálás is.

A fentiekből következően az iparvágány sajátos, közlekedési célú építmény.

Az 1972-ben létrehozott egységes ingatlan-nyilvántartás tárgya csak az osztott tulajdon alapján a földrészlet mellett önálló ingatlanként nyilvántartható olyan épület, amely tulajdonjogi szempontból független attól a földrészlettől, amelyen létesült. Az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (Inyvtv.) 11. § (4) bekezdés a) pontja alapján fő szabályként a földön létesített épületet, építményt a földrészlettel együtt kell nyilvántartani. A 12. § a) pontja alapján földrészleten kívül önálló ingatlan az épület, más építmény akkor, ha nem vagy csak részben a földrészlet tulajdonosának a tulajdona (önálló tulajdonú épület). Az épület tulajdonjoga ez esetben az építkezőt a földtulajdonossal kötött írásbeli megállapodás alapján vagy a törvénytől fogva, a Ptk.-nak a ráépítésre vonatkozó rendelkezései szerint illeti meg.

Kizárólag az osztott tulajdon ezen esetében illeti meg a tulajdonosokat kölcsönösen elővásárlási jog, a földtulajdonost az ingatlan-nyilvántartásba önálló ingatlanként bejegyezhető, földrészletén létesült építményre, az építmény tulajdonosát pedig a földre.

A vasúti pálya azonban sem a korábbi, sem a hatályos szabályozás szerint nem tárgya az ingatlan-nyilvántartásnak. A felszíni vasúti pálya létesítése annyiban érinti az ingatlan-nyilvántartást, hogy az általa keresztezett földrészletet, mint mező- vagy erdőgazdasági művelés alatt nem álló, más célra hasznosított területet művelés alól kivett területként tartja nyilván. A felperes iparvágánnyal érintett ingatlanai a korabeli szabályozás, az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1972. évi 31. törvényerejű rendelet végrehajtására kiadott 27/1972. (XII.31.) MÉM rendelet 42. § (4) bekezdés c) pontja szerint vannak művelés alól kivett iparvasút területként nyilvántartva.

Az iparvágány szükségszerűen több földrészletet érintő sajátos, közlekedési célú építményként csak mint egész lehet a tulajdonjog tárgya. Jogi sorsa éppen ezért nem osztozik az általa keresztezett földrészletekével, közöttük jogi kapcsolat nincs, azoknak nem alkotórésze.

A fentieken túl a felperes perbeli tulajdon és birtokigénye az iparvágány egy szakaszára az iparvágány „természetbeni megosztás”-át jelenti, amelyre csak fizikailag osztható dolgok esetében kerülhet sor. A lefektetett vasúti pálya azonban fizikailag oszthatatlan, részekre nem bontható, annak csak egy szakasza a rendeltetése szerinti célra alkalmatlan. A jogerős bontási engedély alapján történő felszedését követően válik oszthatóvá, ekkor azonban már nem felel meg az építmény követelményének, ingóvá válik.

A természetbeni megosztásnak az iparvágány esetében az építés, a használat, és az üzemeltetés szabályaiból következő jogi akadály is van. Mint egész a tárgya az építési, használatbavételi, fennmaradási, megszüntetési vagy bontási, és üzemszünet vasúti hatósági engedélyezésnek. A nem az építési engedélyes beruházó, illetve nem a használati engedélyes tulajdonában álló érintett ingatlanok tulajdonosai a korabeli szabályozás szerint a hatósági eljárásban érdekeltként vettek részt (16/1980. (VIII.4.) KPM-ÉVM együttes rendelet 6-7. §, 17. §, 15/1987. (XII.27.) KM-ÉVM együttes rendelet 8-9. §, 18. §, 14. §).

A fent felhívott, értelmezést nem kívánó egyértelmű jogszabályi rendelkezésekből következően a **Ny.3.** vasútállomáshoz, mint közforgalmi vasúthoz csatlakozó, korábban a **gazdasági társaság5**, jelenleg az I. rendű alperes **Ny.1.** 0340/6. helyrajzi számú telephelyére vezető iparvágány a régi Gt. 22. §-ának (2) és a 253. §-ának (1) bekezdése alapján apportálható, majd visszterhesen átruházható volt. Az erre irányuló szerződések érvényesek, és az érintett ingatlanok tulajdonosait illető elővásárlási jog hiányában a felperessel szemben hatályosak.

Az ítéletábra a fenti pontosítással és kiegészítéssel az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A pervesztes felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a Pp. 51. §-ának a) pontja alapján egyetemleges jogosult alperesek javára a jogi képviselőjükkel felmerült és a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, az (5) bekezdése, és a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján megállapított fellebbezési költség megfizetésére.

D e b r e c e n, 2013. december 5.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Kocsis Ottília s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -